

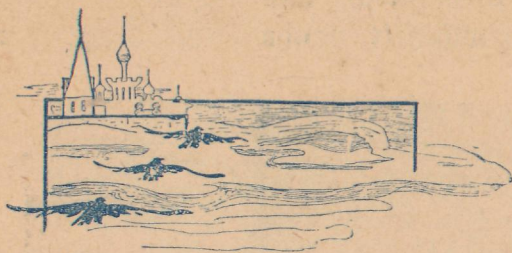
Seitse kaarnat.

Tallinnas, 1913.

Ploompuu kirjastus.

J. & A. Paalmani trükk, Tallinnas.

Seitse kaarnat.

Rord elas leß naene. Temal oli seitse poega ja üks tütar. Tütar ei teinud emale tüli ega muret, ta oli väga wirt ja sõnakuulelik; aga poisid, üks suurem ja tugevam kui teine, müra-

siwad ja kärafiwad, nii et ka wanaisa ei suutnud neid alati korralt pörutada.

Rord juhtus, et wallatud poisid õues kaemini wallatafiwad, kui neile lubatud oli ja nad ei kuulnudgi ema käsku, kui see neid õhtusöögile kutsus. Siis läks wäike õde wälja ja ütles neile:

— Armsad wennad, kuulge mind ja minge tupp! Ema ja wanaisa pahandawad ja leemjahtub ära. Wennad kuulfiwad ja jookfiwad tupp: aga igauks tahtis esimene leemekulbi kal-

lal olla, siis tormasivad nad niisuguse käreaga
siispe, et ema wihaselt nende peale kärgatas:

— Tasa, teie üleannetud! Mis te kraak-
fute, niisugused kaarnad!

Niipea kui see sõna oli ema suust välja tulnud, muutusiwad seitse poissi silmapilk kaarnateks, lendasiwad walju kraaksumisega lahtisest aknast välja ja kadusiwad metsa taha. Ema ja wanaisa ehmatasiwad kahwatuks kui kase tohi; aga öde pidas lugu naljaks. Uga kui asjast aru sai, siis hakkas nii libedasti nutma, et hale näha. Ta ei tahtnud nuttu lõpetada ja jäi alles siis rahulisemaks, kui talle üteldi, et wennad kord jälle tagasi tulewad.

Ulasta läks teise järele, aga kadunud wennad ei ilmunud tagasi. Ema ja wanaisa kaotasiwad iga lootuse, et neid weel näha saaksid. Minult öde, kes waheajal oli suureks kaswanud, ei wõtnud seda kuuldagi, et wennad tagasi ei tule.

— Ega nad ometi wõinud maailmast ära lennata? — rääkis ta kurwalt. — Ma lähen ja otsin, kuni oma wennad kätte leian. Ta otsustas, ükskõik mis ta juhtuda wõiks, oma wendasid õnnetusest päästa.

Ühel hommikul läks ta tasahilju kodust ära mööda ilma wendasid otsima. Wanematelt wõttis ta ainult ühe sõrmuse mälestuseks, kannika leiba, kruusiga wett jänu kustutuseks ja wäikse tooli; kuhu peale istuda wõiks kui wäsimus tuleb.

Ta ta läks kaugele, kaugele, üsna ilma otsani. Ta tuli päikese juurde, aga siin oli hirmus palaw. Ta jooksis päikese juurest ära ja tuli

kuu juurde. Aga kuu oli üsna külm ja tige ja
kui ta tüdrukut nägi, siis lausus ta:

— Inimese liha haisu on tunda.

Tütarlaps jooksis kuu juurest ära.

Õhtul jäi ta metsa äärde magama ja et ta
päevaseft käigust väga väsinud oli, siis uinus
kohe. Kui ta üles ärkas, seisis tema vastas hele
koidutäht. Tütarlaps sirutas käed tähele vastu
ja ütles:

Kuldne koidutäheke
Tulen sinu palwele.
Tahan wendi otsida,
Teed ja mulle juhata.

Siis muutus kaunis koidutäht ilusaks kuld-
juuststega poisikeseks hele walgete riietega, suud-
les wäsinud tütarlast kahwatanud põskedele.
Sellest hakkaswad tütarlapse põsed õitsma kui
wärsked roosid. Koidutäht andis temale kuldse
wõtme ja ütles:

Kuldsele wõtmele järele rutta,
Näitab ta sulle su kaarnate teed
Kuni sa jõuadgi kuninga kotta
Leiad seal lõbusa pulmapeo eest.

Koidutäht suudles weel korra põsele, lend-
les siis taewa poole ja kadus pilwetesse.

Õde läks nüüd kuldse wõtme järele üle mä-
gede, orgude kaugele, kaugele. Wiimaks jõudis
ühe mäe alla, kus peal tore loss säras ja hiil-
gas kui päikene. See oli jahifulli loss. Ammu
aja eest elas seal rikas krahwi lest-proua oma
ainsa pojaga; aga see krahwi proua oli wäga
uhke ja tige naesterahwas. Kord jalutas ta
oma pojaga lossi õue peal, kus üks armetu
sandivanamoor temalt armuandi palus. Wihas-
tatud krahwi proua kutsus teenri, et see wana-
moori kohe lossist wälja ajaks. Aga sandimoor
oli kuri nõid ja ütles krahwinmale:

— Saagu su poeg jahitulliks, nii kauaks kui koidutäht temale pruudi saadab! Sinu rifused häbenegu kirstus sinu ihnuist ja magagu feni nagu hiir urkas.

Teenrile, kes oli wanamoori käest finni hakanud, ütles nõid:

— Uga fina saagu halli habemega päkapikumeheks, kes kirstus olewaid krahwinna warandusi walwab! Kui üksford paljude aastate järele kullile pruut ilmub, siis wõid selle kirstu pulmakingiks anda. Uga ärgu awagu ta seda fin neetud kohas, waid oma kambriks, siis kustub kõik nõiutus ära.

Nõiamoor kadus, aga tema needmine läks kohe täide: poisike sai metsikuks jahi kulliks ja teener hallihabemega päkapikumeheks. Kõik mis lossis oli, kadus ühes krahwinnaga. Tühja tupp, torni all jäi ainult paar wana pinki, õlgwoodi, kaetud laud ja lukustatud kirst. See wilets korter tornikambriks jäi päkapikumehele elu ja magamise kohaks. Selles tühjas kullilossis leidsiwad lahkete wastuwõtmist ka seitse kaarnat, kes kaua oliwad mööda ilma ümber lennanud. Sõbraliku wastuwõtmise eest wandusiwad nad kullile truudust ja tõutasiwad finna jääda wabastuse päewa ootama. Kui nüüd öde lossi juurde tuli, nägi ta, et wäraw finni oli. Uga kui ta wärawat kuldwõtmega puutus, läks see iseenesest lahti

ja tütarlaps wõis sisse minna, Seal tuli talle kohe halli habemega päkapikumees vastu ja küsis, mis tal waja olla.

Tütarlaps wastas kiiresti:

— Mind saadab koidutäht ja ma otsin oma wendi, kes kaarnateks muudetud.

Rui päkapikumees seda kuulis, teretas ta kohe alandlikult ja ütles:

— Kaarnate peremees ei ole kodu, aga kui tahad teda oodata, siis astu sisse.

Selle järele tõi päkapikumees kaarnatele fööki seitsme taldreku peal ja jooki seitsme klaasiga. Tüdruk sõi iga taldreku pealt tükkese, jõi igast klaasist tilgakese ja heitis magama. Warsti oli ta nii raskesti magama uinumud, et sugugi ei kuulnud, kui kaarnad koju tuliwad.

Rui kaarnad keskööl koju lendasiwad, ruttas päkapikumees neile vastu ja hüüdis:

— Hei! tafa isandad! Ülewel tornis on preili magamas.

— See on minu mõrsja! — hõiskas suurtsugu kull röömuga — tänu Jumalale! Meie päästmise tund on ligi jõudnud! — ja ta lendas kaarnatega seltsis torni.

Seal nägiwad nad üllilusa neiu, kes õlgwoodil magas. Nad istusiwad reas ümber magawa neiu ja silmitsesiwad teda nukra meelega. Siis ütles wanem wend:

— Ah, see on ju meie õde! Kuida ta on
suureks kaswanud!

— Jaa, see on meie õde, ütles teine: —
mina tunnen teda tema pruunidest lokkidest.

Kolmas:

— Uga mina tema punastest põskedest.

Neljas:

— Uga mina augukestest tema põskedes.

Selle järele viies:

— Uga mina tema õrnadest kätest.

Kuues:

— Uga mina sõrmusest sõrmes.

Viimaks rääkis seitsemes kaaren:

— Uga mina tunneksin teda tema armsa-
test, mahedatest silmadest. Ah et ta kord ärkaks
ja need avaks.

Kaarnad tahtsiwad juba õe üles äratada,
aga päkapikumees tuli ja hoiatas:

— Jumala pärast, ärge seda tehke; parem
wõtte ja kandke ta koju, sest et ta meie lossi
peab nõidusest päästma. Nähke, ma annan
temale selle kirstu. Kui ta selle kodus oma toas
lahti teeb, siis kaob kõik nõiduse wõim ja teie
saate jälle inimesteks.

Nende sõnadega pani päkapikumees kirstu-
kese tüdrukule põlvede peale.

Tüdruk kuulis seda kõik läbi une ja selle-
pärast laskis ta ennast heal meelel kaarnatest
õhku tõsta ja koju kanda.

Kiiresti lendasiwad seitse kaarnat õhu teed
mööda oma sündimise kohta. Isa maja ukse

ees paniwad nad oma koorma tafakesti maha
ja lendasiwad jälle losfi tagasi.

Wanaisa ja ema inestasiwad, kui tütar
ootamata äkitselt jälle nende ees seisis.

— Oh Jumal; — õhtasiwad nad. — Sa tulid üksi? Kus siis wemmad on?

— Doodake, — wastas tütar, — ka nemad tulewad kodusse.

Selle järele läks ta oma tuppa ja awas kuld wõtmega waranduse kirstu lahti.

Uga imelik: seal sees oli ainult wäike peegel; aga kui neiu sinna sisse waatas, punastas ta kõrwuni: ta nägi ennast toredas riides, ja samal filmapilgul astusiwad kõik tema seitse wenda tuppa ja ühes nendega noor krahw.

Wemmad teretasiwad ja kallistasiwad südamlikult ema ja wanaisa. Krahw palus wanematelt ja wendadelt nende päästjat öde omale ja kõik oliwad sellega heal meelel nõus. Ülleüldine

rõõm oli suur. Toredas kulli lossis muutus jälle kõik endiseks. Seal pidasivad nad nüüd nii toredaid ja rõõmsaid pulmi, nagu maailmas enne kunagi ei olnud peetud.

Seitsmest wennast tuli kõigist auusad, tublid ja targad mehed.

60. —